

Trăia odată-n Valles Marineris¹ prea-isteața și frumoasa Prințesă de Marți.

Tatăl ei stăpânea peste jumătate din acest mare canion de pe Marte, în vreme ce unchiul ei, fratele tatălui, era rege peste cealaltă jumătate. Bunicul prințesei, vestitul Verde-Crud-Împărat, le împărțise celor doi imensa Valles Marineris, în vreme ce el stăpânea Muntele Olimp², cel mai înalt vârf din sistemul solar, de trei ori mai înalt decât bătrânul nostru Everest.

Una dintre veșnicele bătălii duse de împărat și de cei doi fii ai săi era să se ferească de ochii mult prea iscoditori ai curioșilor de prin alte lumi. Cu prețul vieților supușilor lor, de toate rangurile și vârstele, împărățiile marțiene trebuiau să rămână veșnic nevăzute și necunoscute. Însă asta este cu totul altă poveste...

¹ Sistem de canioane de pe planeta Marte, cu o lungime de peste 4 000 km și adâncimea de 7 km.

² *Olympus Mons*, cel mai înalt munte și vulcan al Sistemului Solar, 21 230 m.

MARTE

MARTE

MARTE

JULES VERNE
20 ans
de lecture
200 mots

EMMA

J. A. T. E. N.

20

Prințesa de Marți locuia într-un castel cu creneluri de rocă vulcanică, cu o splendidă grădină unde caprifoiul creștea înalt până la cer, mirosind atât de îmbătător în după-amiezile de vară, încât păsările care zburau pe acolo erau în pericol ca, inspirând și numai în treacăt parfumul, să leșine și să cadă.

Se spune că odată un ditamai găscanul de cincisprezece kilograme căzuse și nimerise fix în capul dădacei, cât pe ce s-o nenorocească pe biata femeie. Femeia scăpase, însă nu și goblenul cu un minunat peisaj marțian la care lucra.

Tare-i mai plăcea prințesei să grădinărească, să lenevească și să citească în grădina ei feerică, adăpostindu-se la umbra tufelor de trandafiri, a viței-de-vie, a smochinilor cu fructe mari cât un uger de vacă... Dar de unde, de unde o asemenea grădină pe Marte? v-ați putea întreba. Ei bine, să spunem aici ceea ce știe orice pârlit de marțian, mare sau mic, verde sau roșu cu picățele: Prințesa de Marți avea o slăbiciune pentru Pământ.

Totul începuse de când era o copiliță. Dintr-o călătorie pe Pământ, tatăl îi adusese o rățușcă de plastic. O rățușcă galbenă, cu care să te poți bălăci când te spală slujnica pe spinare și-n urechioare.

Ei, dar copila nu mai văzuse până atunci nici un fel de jucărie, fiindcă marțienii nu obișnuiau să se joace, ei își petreceau copilăria învățând cum să devii invizibil când dai piept cu pământenii, cu venusienii, cu mercurienii, cu saturnienii și așa mai departe. Știau încă de mici să devină iluzie roșie, lumină albastră, lichid verzui strălucind în razele stelelor. Cine și-ar fi permis să piardă vremea jucându-se cu lucruri de plastic?